Nedolev
Manekin

Народна Библіотека.

Ч. 11. 1921.

Недолевъ.

МАНЕКИНЪ.

Комедія въ 1. актѣ.

ЛЬВÔВЪ 1921.

ПЕЧАТНЯ СТАВРОПИГІЙСКОГО ИНСТИТУТА
пôдъ зарядомъ Ю. Сидорака.

Недолевъ.

МАНЕКИНЪ.

Комедія въ 1. актѣ.

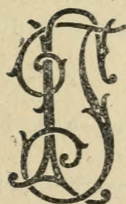

ЛЬВÔВЪ 1921.

ПЕЧАТНЯ СТАВРОПИГІЙСКОГО ИНСТИТУТА
пôдъ зарядомъ Ю. Сидорака.

ОСОБЫ:

1. Артемій Оковичъ, урядникъ.
2. Севастіянъ Дружбинъ, пріятель Оковича.
3. Христина, сестра Дружбина.
4. Хитровскій.
5. Хитровска, его жена.
6. Казя, ихъ дочка.
7. Татіяна, ихъ служниця.
8. Швецъ.
9. Жидъ.
10. Кравецкій челядникъ.

Дѣеся въ домѣ Хитровскихъ, взглядно въ комнатѣ ихъ льокатора Оковича.

Сцена I.

Оковичъ, швецъ, жидъ, челядникъ.

Комната по кавалерски умебльована. Входитъ Оковичъ, въ урядничôмъ мундурѣ, зô шпадою.

Оковичъ (*за сценою, пôдъ гол. дверми*): А вы що тутъ робите? Чого стоите пôдъ дверми моеи кватиры? Га?

Швецъ (*за сценою*): Перепрашаю пана, стою, бо двери були замкнены.

Оковичъ (*Вôдчиняе двери и входитъ, а за нимъ иде швецъ и стае коло порога*): О! то ми рація! Сли двери були замкнены, то не потреба варты.

Швецъ: Перепрашаю, прошу не гнѣватись.

Оковичъ (*роздягаючись*): То дивно, що вы такъ часто держите варту пôдъ дверми моеи комнаты и то якъ разъ тодѣ, коли мене нема дома. То впадае въ око, пане майстеръ.

Швецъ: Або я знаю, коли пана можна дома застати.

Оковичъ: Коли, коли! Но чого властиво хочете?

Швецъ: Гмъ, панъ прецѣнь знаютъ: я вашъ швецъ и приходжу за грôшми.

Оковичъ (*мрачно*): Все то добре, пане майстеръ, но мушу пригадати вамъ, що домашній спокôй, то рѣчь свята и ненарушима, а вы и дома мене напастуете.

Швецъ: Я лишь по заплату за мою працю.

Оковичъ: Самъ памятаю о тôмъ и то не оправдуе вашои влѣзливости. Що же такого наглого? (*Вôдпинае шпаду*).

Швецъ: Тяжкіи часы, прошу пана, заробокъ малый, дѣти суть и жити треба.

Оковичъ (*денервуючись, кидае шпаду на стôлъ, добувае портмонетку и выймае гроши*): То скандалъ! За тыхъ трохи грошей — тôлько напасти. Добре, я заплачу, але бôльше зъ вами не хочу мати жадныхъ интересôвъ. (*Кидае ему гроши*). Маете ваши гроши и забирайтесь менѣ зъ очей!

Швецъ: Дякую. Бувайте здоровы! (*Вôдходитъ гол. дверми*).

Оковичъ (*самъ*): Тьфу! На гладкôй дорозѣ чиста напасть. Паскудный народъ тіи вѣрителѣ. Ну, якъ бы такъ чоловѣкъ залѣзъ въ довгъ по сами уха, то бы на смерть заѣли. (*Чути стуканье до гол. дререй*).

Оковичъ: Зновь якась бѣда. Кто тамъ?

Янкель (*входячи*): A güten Tag, mein Herr!

Оковичъ (*лихій*): То вы Янкель. Чого хочете?

Янкель: Перепрашаю... менѣ прійшли товары, та треба грошей на выкупно.

Оковичъ: Ей Янкель, вамъ вѣчно товары приходятъ.

Янкель: Я купецъ, товары все приходятъ и вôдходятъ.

Оковичъ: Добре, я се розумѣю, но чому все лишь моими грошми хочете свои товары выкуповати.

Я н к е л ь: Wie heisst — вашими? Якъ прійдутъ товары, то я збираю гроши вôдъ всѣхъ моихъ довжникôвъ.

О к о в и ч ъ: А я вамъ скажу Янкель, що вы напастливый...

Я н к е л ь: Wie heisst — напастливый?

О к о в и ч ъ: Das heisst, що вы все приходите въ не свою — пору.

Я н к е л ь: Ны?

О к о в и ч ъ (*покривляючись*): Ны-ы-ы! Прошу васъ, я ледви прійшовъ зъ бюра и ще не вôдсапнувъ, а вы вже влазите!

Я н к е л ь: Ны! Я прецѣнь до бюра до васъ не пôду... Я деликатный жидъ и моихъ гостей, котрымъ даю на кредитъ товары, не напастую ани въ бюрѣ, ани на улици, а иду до дому.

О к о в и ч ъ (*роздражненый*): А я дома хочу мати спокôй; а щобы вы бôльше не заходили до мене, квитую васъ (*виймае гроши и кидае жидови*), та кажу съ горы, що бôльше у васъ ничого куповати не буду. Verstanden?

Я н к е л ь (*хухнувши въ кулакъ на одержаны гроши*): Ны, ны, ай вай.

О к о в и ч ъ: Забирайся жиде, бо я цибулѣ не зношу.

Я н к е л ь: Ай вай!.. Деликатне нôсъ. (*Вôдходитъ*).

О к о в и ч ъ (*закурюе папироску*): Паскудный еврей! Прогоняли ихъ фараоны, Римляне и другіи народы, одни лишь поляки ихъ пригортаютъ. Ну, слава Богу, я позбувся трутня.

(*Чути зновь стуканье въ двери*).

О к о в и ч ъ (*пристанувти*): Чи менѣ лишь причулося, чи се знову ктось стукае?

(*Поновне стуканье*).

О к о в и ч ъ: Кто тамъ?

Челядникъ (*входитъ и кланяесь*): Я прошу пана, кравецкій челядникъ.

Оковичъ (*гнѣвно*): И чого потребуешь?

Челядникъ: Панъ майстеръ мене приславъ.

Оковичъ: Якій майстеръ?

Челядникъ: А кравецъ Кривозубъ! Велѣли доручити панови рахунокъ (*подае бумагу*).

Оковичъ (*кидаючи рахунокъ на стôлъ*): Я безъ рахунку знаю, скôлько ему належится.

Челядникъ: Чи маю чекати?

Оковичъ: Маешь ити до дому и сказати майстрови, що завтра вступлю до него, заплачу довгъ и... замовлю слюбный анцугъ!

Челядникъ (*усмѣхаючись*): Панъ женятся? Вѣншую щастя... (*наставляе руку, сподѣючись напивку*).

Оковичъ (*ударивши его по руцѣ*): Забирайся! Твое виншованье якъ разъ пеха менѣ принесе.

(*Челядникъ вôдходитъ*).

Сцена II.

(*Оковичъ самъ*).

Оковичъ (*Вôдôтхнувши*): Гаа, чей же позбувся чоловѣкъ малыхъ клопотôвъ! Все таки за много напастей на одинъ разъ: и шефъ и жидъ и швецъ и кравецъ! То може справдѣ вывести чоловѣка зъ рôвноваги. Я досыть зрôвноваженый чоловѣкъ, но нынѣ маю вже за много.

А найбôльше поиритовавъ мене конфликтъ съ шефомъ бюра. Бо то, прошу панства, мôй шефъ мавъ нетактъ назвати мене руссофиломъ и пригрозити менѣ... Нѣ! То скандалъ! Але попала коса на камѣнь. Я вôдповѣвъ ему спокôйно: Перепрашаю, але вы шефъ лишь мого урядованя,

а не мого приватного переконаня! — Ха, ха! Правда? Коротка але досадна вôдправа. И що менѣ зробитъ? Я бюровы обовязки сповняю совѣсно и точно, а въ кашу плювати собѣ не позволю. Ге, иначе, то бы чоловѣка въ куски роздерли — тіи всякіи политичны и приватны жандармы, шефы, шевцѣ, кравцѣ, евреи и цѣла плеяда подôбныхъ пріятелѣвъ.

Иги! До бюра прійти не мило, а вернешь до дому, то и тутъ встрѣтишь ворога и напастника...

Геге, такъ то такъ! Въ бюрѣ холодомъ вѣе, бо навѣть товариши вѣтрятъ въ чоловѣцѣ руссофила, шизматика,... мало не чорта! А я по правдѣ и не манифестуюсь и держусь зъ далека вôдъ политики. А дома таке саме. Кругомъ глупо и глухо и дурно и беззвучно и скучно. Теплои души не найдешь на лѣкъ. Гмъ! Вже менѣ надоѣла така безцвѣтна вегетація. Пора змѣнити житье и то во всякôмъ напрямѣ.

(*Чути стуканье до дверей*).

Оковичъ: Тамъ, що за катъ? Прошу!

(*Входитъ Дружбинъ*).

Сцена III.

(*Оковичъ и Дружбинъ*).

Дружбинъ (*входячи*): Оковичъ дома?

Оковичъ: Дома и радо витае Дружбина.

Дружбинъ: Чому такъ довго не приходишь до насъ?

Оковичъ: Якъ се — довго? Я-жъ бувъ у васъ послѣднои недѣлѣ!

Дружбинъ: Въ тôмъ и дѣло. До насъ можна частѣйше. Моя жена велѣла заглянути до тебе, чи ты случайно не хорый?

Оковичъ: О! нѣ! Я впрочѣмъ и такъ гадавъ вôдвѣдати васъ нынѣ-завтра.

Дружбинъ: Баа! Въ интересѣ певно...

Оковичъ: И такъ и нѣ! Но добре, що приходишь. Якъ-разъ хочу зъ тобою дещо поговорити. закури папироску. (*Подае папироски, оба закурюютъ*).

Дружбинъ: Добре, закуримо. Но ты, якъ замѣчаю, сегодня серіозно настроеный.

Оковичъ: Настроили мене шефы, шевцѣ, кравцѣ и евреи.

Дружбинъ: Ха, ха! Якъ разъ до такого настрою пасуе Galgenhumor! Що сталося?

Оковичъ: Слухай товаришу! Пôдъ якими условіями пріймаютъ въ члены касина?

Дружбинъ: Овъ! Ты нынѣ архиинтересный! О котрôмъ касинѣ думаешь?

Оковичъ: Ну — о русскôмъ.

Дружбинъ (*здивовано*): Такъ?.. Но, треба рекомендаціи одного зъ членôвъ, вписове, якась тамъ вкладка и конецъ.

Оковичъ: А условія принятія въ члены Общества Качковского?

Дружбинъ (*чимъ разъ бôльше здивованый*): Вписове и членска вкладка.

Оковичъ: Ага: А въ члены „Народного Дома"?

Дружбинъ (*до себе*): Хиба вôнъ хоче стати активнымъ патріотомъ? (*Голосно*). Чому о се пытаешь?

Оковичъ: Ну, бо хочу поступити въ члены тыхъ товариствъ.

Дружбинъ: Ты-ы-ы?

Оковичъ (*выпростовуючись*): Я! Намѣряю перейти до практичного патріотизму. Ты того не сподѣвався?

Дружбинъ (*урадовано*): О! Я того зъ давна бажавъ, а если дивуюсь, то лишь тому, що въ часѣ такихъ переслѣдовань непрактично такимъ зависимымъ людямъ якъ ты поступати въ члены нашихъ инкриминованыхъ товариствъ.

Оковичъ: Тому, що они руссофильскіи?

Дружбинъ: Розумѣеся! Ты прецѣвь урядникъ.

Оковичъ: Фурда. Законъ позваляе на національне самоозначенье. Впрочôмъ названы товариства не политичны, а просвѣтительны, а я, хотяй на разѣ не манифестовався, кто я такій, все таки найшовся на листѣ оклеветаныхъ и проскрибованыхъ Если отже мене власти бютъ, то нехай я по крайней мѣрѣ знаю, за що.

Дружбинъ: Все оно добре, лишь ты менѣ не сказавъ, кто тебе бье? Я о ничôмъ не знаю.

Оковичъ: Мôй бюровый шефъ робивъ менѣ докоры, що я руссофилъ, що вôнъ того терпѣти не може...

Дружбинъ: Таки просто въ очи говоривъ?

Оковичъ: Въ своѣй канцеляріи, коли була розмова о моднôмъ теперь денунціаторствѣ, яке я остро осуджувавъ, вôнъ каже: то вы руссофилъ.

Дружбинъ: Цѣкаво! А ты що на се?

Оковичъ: Я принявъ вызовъ и номинацію на руссофила и тому хочу поступити въ члены русскихъ товариствъ.

Дружбинъ: Прекрасно! Подай друже руку. Знаешь, якъ бы я бувъ на твоимъ мѣсци, я бы такъ само поступивъ.

Оковичъ: Сами власти показуютъ менѣ ту дорогу, на котрôй я выведу ще другіи консеквенціи...

Дружбинъ: Чудово! А то моя жена и сестра урадуются новиною. (*Оглядаесь за своимъ капелюхомъ*).

Оковичъ: Зажди ще хвильку! Закури папироску, я ще хочу щось сказати.

Дружбинъ: Ну?

Оковичъ: Мусишь знати, що я радикально перемѣняю способъ житя... Глупо жити такъ, якъ я живъ до теперь. То марна вегетація, а не житье.

Дружбинъ: Такъ, мы неразъ дома говорили, що ты сотвореный до иншого житя.

Оковичъ: Я и начну инше житье. Чому бы менѣ не вступити на арену повного житя. Таже я свобôдный гражданинъ, а не бѣлый муринъ, вôдданый хамерамъ якого нибудь наставника чи шефа.

Дружбинъ: Такъ многіи думаютъ, лише не всѣ маютъ вôдвагу переступити Рубиконъ.

Оковичъ: Я его вже переступивъ, та иду прямо на Римъ. Навѣть квартиру намѣряю змѣнити. Тѣсно менѣ и невыгôдно въ тôй кавалерскôй комнатѣ, вынаймленôй у пана Хитровского. Ось, примѣромъ тіи дверѣ (*показуе на лѣво*) ведутъ до комнатъ Хитровскихъ и тамъ мене часто пôдслухуютъ... Для того я хотѣвъ тебе запытати, чи у твоихъ племянникôвъ Сабовичѣвъ есть ще квартира до найму?

Дружбинъ: Они анонсуютъ наемъ квартиры для родины а не для кавалера, тамъ есть три комнаты и кухня.

Оковичъ (*живо*): Знаменито, якъ разъ я такого мешканя шукаю. Може и въ мене буде родина.

Дружбинъ: Еге! Сами несподѣванки...

Оковичъ: Правда? Не жалуешь, що навѣстивъ мене...

Дружбинъ: Славно! Дуже розумно, я сейчасъ иду до Сабовича...

Оковичъ: Ну пожди ще хвильку... Гмъ... бо то, бачишь, такъ: я сидѣвъ тихо, а мои настоятелѣ кричатъ. Теперь я стану кричати, та чей они замовкнутъ.

Дружбинъ: Розумѣеся, цѣлкомъ справедливо.

Оковичъ: Докоры шефа такъ мене задѣли, що наступила реакція. Назвавъ мене руссофиломъ — добре, я стану такимъ въ практицѣ, и зачну вôдъ того, що посватаю дѣвчину руссофилку, та ще шефа запрошу на весѣлье.

Дружбинъ: Знаменито, мôй друже! Реагуешь логично и съ гумором.

Оковичъ: Докажу ему наглядно, що вôнъ не судія моихъ личныхъ переконань и не настоятель въ моихъ позаслужбовыхъ дѣлахъ

Дружбинъ: Зовсѣмъ справедливо. И сли такъ, то треба завчасу замовити у Сабовичôвъ квартиру. (*Збираесь до вôдходу*). Я туды якъ разъ мавъ ити, бо тамъ есть моя сестра Христина.

Оковичъ: Христина тамъ?

Дружбинъ: Такъ — и я маю якъ разъ ити за нею, то при тôй нагодѣ замовлю квартиру. Добре?

Оковичъ: Очевидно, прошу дуже...

Дружбинъ: Ну, пращай... Якъ будемо вертати до дому, то я вступлю и скажу, чи буде квартира.

Оковичъ: Знаменито. А сестрѣ передай поклôнъ вôдъ мене.

Дружбинъ: Дай Боже! (*Вôдходитъ голов. дверми*).

Сцена IV.

Оковичъ, потôмъ Татіяна.

Оковичъ (*самъ*): Чую, що перемѣняюсь въ цѣлкомъ нового чоловѣка (*Думае хвилю*). Треба буде держатись засады: Куй желѣзо поки тепле. (*Думае*). Гмъ... гмъ... ага, такъ буде добре! (*Иде до гол. дв. и кличе*): Татіяно! Татіяно! Чуете?

Татіяна (*за сценою*): Слухаю, прошу пана.

Оковичъ: Що робите?

Татіяна: Порядки въ сѣняхъ.

Оковичъ: А маете часъ?

Татіяна: Кôнчу вже и маю.

Оковичъ: То ходѣтъ сюды!

Татіяна (*входячи*): Слухаю пана.

Оковичъ: Не могли бы вы, Татіяно, скочити до мѣста?

Татіяна (*усмѣхаючись*): Ей, заразъ скочити! Пôду поволеньки, прошу пана. Я вже не така молода, щобы скакати. У самыхъ панства Хитровскихъ служу вже бôльше якъ десять лѣтъ.

Оковичъ: Ну, бачите, менѣ залежитъ на тôмъ, щобы вы скоро зъ мѣста вернули.

Татіяна: Іезусъ Марія! Може до аптеки?

Оковичъ: Ей, заразъ до аптеки! я не хорый.

Татіяна: Ну-ну, вже все одно, куда пôйти. Пôйду и скоро вернуся, за кавалерами не полечу, якъ дѣвчина.

Оковичъ (*шукаючи въ портмонетцѣ за грôшми*): Правда... але, бувало, то и вы бѣгали за кавалерами, га?

Татіяна: Ой йой! Чому бы нѣ. Якъ була я молодиця – цѣлували хлопцѣ зъ лиця. А теперь, на старôсть то вже вышумѣло.

Оковичъ: А панѣ Хитровска дома?

Татіяна: Дома, прошу пана.

Оковичъ: А панна Казя дома?

Татіяна: Дома и Казя.

Оковичъ: Що робитъ?

Татіяна: Вышивае значокъ на хусточцѣ.

Оковичъ (*кидаючи гроши*): Ага! Ну, слухайте, пôдете до огородника, купите великій букетъ живыхъ цвѣтôвъ, але найбôльше рожъ, розумѣте?

Татіяна: Розумѣю! Такій съ коронковымъ маншетомъ.

Оковичъ: Такъ, такъ, о видно, що вы розумѣетесь на рѣчи, бо то, бачите, для панны.

Татіяна: Та я розумѣю, маю купити букетъ и занести нашôй паннѣ.

Оковичъ: Якôй паннѣ?

Татіяна: Ей, нибы я не знаю, для котрои панны вашъ букетъ.

Оковичъ: Не плетѣтъ ни се ни то.

Татіяна: Я прошу пана не пôдхлѣбляю, але наша панна Казя, то така собѣ весела панночка, що будь я на вашôмъ мѣсци, то заразъ бы зъ нею оженилася. А якъ она васъ любитъ! Неразъ говоритъ: А що тамъ, Татіяно, порабляе нашъ самотный льокаторъ, панъ Оковичъ?

Оковичъ: Знову плетете ни се ни те... Купите ще...

Татіяна: Не плету, ани разъ не плету, — чиста правда. А мои панство Хитровскіи якіи вамъ рады! Самъ панъ Хитровскій неразъ вспоминавъ, що треба бы якось пана Оковича привабити до панны Казѣ.

Оковичъ (*перечислюючи дрôбну монету*): Но-нс-но, не треба вабити. Лишь вы —

Татіяна: И я говорю, що не треба, бо вы сами прійдете. Ей Боженьку, тожъ то буде файна пара. Не даромъ то панна Казя у нашои моднярки нову сукню собѣ замовила.

Оковичъ (*позвонюючи въ кулаку вôдчисленою*

монетою): Тере-фере куку! (*Дае ѣй гроши*). Купите ще менѣ флякочикъ перфумъ, найлучше фіялковыхъ...

Татіяна: Розумѣю, розумѣю: букетъ и перфумы Теперь вже знаю, що панъ вже певно оженятся и я ще стану вашою кухаркою и... дитину заколишу.

Оковичъ: Ну-ну, идѣтъ вже и скоро вертайте.

Татіяна: Иду, иду! (*До себе*): Боже! Тожь то утѣшится Казя.

Оковичъ (*самъ*): Добра кобѣта,—лишь якъ розговорится, то тяжко погамовати языкъ. Гмъ, панна Казя... (*Иде пôдъ двери на лѣво и пôдслухуе*). Тутъ комнаты Хитровскихъ... ану чи чути що робитъ панна Казя? (*Надслухуе*). Тихо. Они въ дальшихъ комнатахъ. Хе, хе! Миленька собѣ и весела та панна Казя. Часто стрѣчаемось на сходахъ и менѣ здаесь, будто она нарочно шукае стрѣчи зô мною. Панство Хитровскіи часто мене до себе запрашаютъ, чи то на свята, чи на имянины а я и не подумавъ, що се, якъ выразилась Татіяна — вабленье до панны Казѣ. Но нехай тамъ. Кобы лишь Татіяна скоро вернула съ букетомъ и перфумою.

(*Затирае руки*).

Дивно, що якъ разъ по непріятнôмъ инцидентѣ съ шефомъ впадаю въ добрый гуморъ. Ба, що бôльше, менѣ здается, що въ душѣ будятся молодечи силы и любовь... Правду сказавши, менѣ прійдется по разъ першій въ житю выступити въ ролѣ... влюбленого... Гмъ, то муситъ бути не легка роля. Театральный режисеръ и рутинованого актора не пускае на сцену безъ пробы. (*Приближаесь до вôкна*).

О! маешь, идутъ: Дружбинъ и его сестра Христина. (*Заамбарасованый*). Чи не схочутъ обое

тутъ зайти? (*Ударяе пальцями одинъ о другого*). Обое, не обое, — вступятъ, не вступятъ, — съ Христиною, безъ Христины... Може, все можливе, що прійдутъ обое, бо чейже Дружбинъ не лишитъ сестру саму на улици... (*пôдбѣгае до гол. дверей*). Ого! Идутъ обое. Що тутъ робити? У мене такій неладъ. (*Переставляе горячково крѣсла и другіи рѣчи, вôдтакъ бѣжитъ стрѣчати гостей*).

Сцена V.

Оковичъ, Дружбинъ и Христина. Христина въ променадовôй одежи, съ вахляромъ въ руцѣ. Дружбинъ несе перевѣшену на руцѣ закидку Христины.

Дружбинъ: Я додержую слова, вертаемо вôдъ Сабовича та приходимо въ гостѣ,

Оковичъ: О! дуже радо витаю...

Христина: Не вмѣняйте намъ во зло, що женщина вступила въ ваши пороги, то впрочôмъ зъ вины брата, бо мае якесь дѣло до васъ, а мене саму не хоче лишити на улици.

Оковичъ: Та се щастье для мене и честь, лишь я не надѣявся такихъ дорогихъ гостей.

Дружбинъ: Ну, не турбуйся, обôйдесь безъ клопотôвъ, ось подашь менѣ папироску, а Христинѣ скляночку воды.

Христина: Такъ душно сегодня на дворѣ.

Оковичъ: Та розгостѣтся, вôдпôчнѣтъ. ось тутъ прошу на канапу. (*Христина сѣдае и холодится вахляромъ*).

Дружбинъ (*кинувши закидку Христины на крѣсло*): Ну давайже воду и папироски.

Оковичъ (*заклопотаный*): Воду... ага, воду... (*Подбѣгае до умывальнѣ, де стоитъ карафка съ водою*). Се... не свѣжа вода; ахъ тота моя Татіяна... (*до Христины*): Може позволите содовои воды?

Христина: Не трудѣтся, прошу, выстарить звычайна вода, сли вы такъ добри.

Дружбинъ: Давай воду яку маешь, абы лишь мокра.

Оковичъ: Е, нѣ, звинѣтъ, я сейчасъ... (*хватае за капелюхъ*).

Дружбинъ: Та куда идешь?

Оковичъ: Я сейчасъ, за минутку (*выбѣгае*).

Христина: Ось побѣгъ самъ по воду; на що було мене сюды вести?

Дружбинъ: Ничо! Ничо! Най посуетится, най знае, якъ то зле жити нежонатому. А шкода, якъ бы не оженився, бо здивачѣе.

Христина: Якъ же вôнъ такъ жіе, безъ послуги?

Дружбинъ: Ну, якъ кождый кавалеръ. Кухарка вôдъ Хитровскихъ — услугуе ему, доходячи.

Христина: У него лишь та одна комната?

Дружбинъ: Одна. Для одинокого досыть!

Христина: Та якъ? Та же то чоловѣкъ на становищи, потребуе часомъ когось приняти...

Дружбинъ: Пріймае лишь мужчинъ и гостить папироскою. Если хоче приняти иначе, то запрашае гостей до реставраціи.

Христина: Гмъ... (*показуе на лѣво*). Кто тутъ живе?

Дружбинъ: Тамъ комнаты властителя дому, пана Хитровского.

(Оковичъ, задыханый, вертае зъ сифонами).

Оковичъ: Звинѣтъ, если я забавився... (*ставитъ на стôлъ сифоны и подае склянки*).

Христина: Вы безъ потребы трудилися.

О к о в и ч ъ : Ничого! Для такихъ гостей въ вѣкъ бы трудитися. Прошу! Хата на разѣ лишь водою и щиростію богата. (*Наливае воду и подае гостямъ*).

Х р и с т и н а : О, дякую, (*выпивши*) знаменита. Теперь я васъ угощу.

О к о в и ч ъ : Я дякую, я не хочу пити, у мене иншого рода жажда.

Д р у ж б и н ъ : Ну... не скажу... ты впрочѣмь можешь догадатися, (*до Христины*). Може ще трохи воды?

Х р и с т и н а : О, я вже дякую.

О к о в и ч ъ : Жаль, що я неприготованый и не можу якъ слѣдъ приняти такъ дорогихъ гостей! Велика честь нынѣ для мого дому, що такіи любы гостеньки явились, лишь стыдно менѣ, що водою лишь пріймаю.

Х р и с т и н а : Що до мене, то я не промѣняла бы сегодня тои воды за ничо. Бо дуже жарко.

Д р у ж б и н ъ : Якъ будешь жити у Сабовича, то мы частѣйше будемо заходити...

О к о в и ч ъ : Прошу, прошу! Але ты менѣ ще не сказавъ, що съ тою квартирою, свобôдна?

Д р у ж б и н ъ : Якъ разъ хочу тобѣ сказати, що Сабовичъ, за интервенціею Христины, зарезервувавъ для тебе квартиру.

О к о в и ч ъ (*въ сторону Христины*): Дякую щиро.

Х р и с т и н а : Вы однако зводьте ще сами потрудитись.

О к о в и ч ъ : Пôду, таки сегодня и дамъ завдатокъ.

Д р у ж б и н ъ : И раджу тобѣ чимъ скорше, бо ктось другій забере.

Х р и с т и н а (*встаючи*): Я лишь боюсь, що вы якъ устроитесь выгôдно въ новôй квартирѣ,

забудете насъ и не схочете бôльше до насъ заглянути.

Оковичъ (*живо*): Того не буде. Напротивъ, я вôдъ нынѣ якъ разъ буду... хочу... прійду...

Дружбинъ (*перериваючи его хвилеву конфузію*): Ну пôйдемъ Христино. (*До Оковича*): А ты зайди ще нынѣ до Сабовича.

Оковичъ: А вы где теперь?.. прямо до дому?

Дружбинъ. Нѣтъ, погуляемо ще по мѣйскому саду, а вечеромъ будемо дома. (*Подае руку Оковичови*). Ну, до свиданія! (*Пращаются и вôдходятъ, лишаючи закидку Христины на креслѣ*).

Сцена VI.

Оковичъ (самъ).

Оковичъ: Прелестна Христина!... Она була тутъ... сидѣла тутъ... мрія! Она изъ тои склянки пила воду... устами дотыкала берега... Щаслива склянка! (*Дивится въ глубину склянки*) еще на днѣ осталась капинка тои воды... допю, щобы знати еи мысли. (*Допивае*) Гмъ... чи знаю еи мысли?... Одно не подлежитъ сумнѣву, що она зрозумѣла мене и оправдуе скромне водяне принятье. (*Смѣесь*). Фатально, навѣть свѣжои воды не було въ карафцѣ, а по сифоны я самъ бѣгавъ до торговлѣ... Скандалъ!

Summa-summarum: то новый доказъ, що дальше такъ жити неможливо и що крайна пора завести свое гнѣздо, нехай отже разъ станесь. До завтра найду невѣсту, до тыждня переселюсь до Сабовича, а до мѣсяця буду женатый чоловѣкъ. (*Ходитъ наелектризованый тою гадкою*).

Ага, правда, перфумы и букетъ! Где же пропала стара Татіяна, дзяма якась?... Она не мае

выображеня о цѣнѣ дорогого часу, а я стою якъ на вульканѣ. Побѣгъ-бы сейчасъ до Сабовича, но нынѣ то буде труднѣйше, бо держачись правила: куй желѣзо поки тепле, хочу кинутись въ галю, накропити себе перфумою и поспѣшити съ букетомъ до выбраной невѣсты.

Все одно, разъ муситъ статись. А я нынѣ въ ударѣ и чей якось освѣдчуся... Гмъ, то, на всякій слухай не легка исторія — освѣдчины. Ôдъ чого при такôмъ актѣ зачинати?... о чôмъ говорити?... якъ кôнчити?... (*Думае пригризуючи пальцѣ*). Въ лобъ стрѣляй, понятія не маю, ни теоретичного ни практичного. Знаю лишь, що треба сказати до ладу, щобы не скомпромитоватись, якъ гимназистъ .. Щасливый турецкій женихъ, бо не знае мучительной хвилѣ, зовимои: освѣдчины! Гмъ... гмъ... гмъ...

(*Входитъ гол. дв. задыханый Дружбинъ*).

Сцена VII.

Оковичъ и Дружбинъ.

Дружбинъ: Добре, що ты ще дома.

Оковичъ: Ну, що нового? Чого ты задыханый?

Дружбинъ: Я спѣшився боячись, щобы ты не выйшовъ зъ дому. Моя сестра забула тутъ свою накидку, — авотъ есть! (*Бере накидку*).

Оковичъ: А въ самôмъ дѣлѣ! Я не замѣтивъ.

Дружбинъ: Ну, прощай! А зайди до насъ. (*Подае руку*).

Оковичъ (*держачи крѣпко его руку*): По... пожди еще, я...

Дружбинъ: Иду, бо Христина жде на улици.

Оковичъ: Лишь на хвилю.

Дружбинъ: Маешь якій интересъ?

Оковичъ: И маю и не маю

Дружбинъ (*Нетерпеливо*): Не задержуй же мене безъ потребы. (*Хоче ити*).

Оковичъ: Маю, маю, лишь пожди.

Дружбинъ: Ну?

Оковичъ? Слухай Севастіянъ, ты поетъ, а?

Дружбинъ: Оригинально. На що тобѣ нагло знати, чи я поетъ?

Оковичъ: Дѣло на видъ маловажне, но и на таке не хватитъ у мене фантазіи.

Дружбинъ: Отже якесь фантастичне дѣло. Heraus damit! Лишь скоро.

Оковичъ: Ей бо наглишь! Ну, сѣдай тутъ и на скорости устилизуй начеркъ освѣдчинъ — такъ, щобы були сенсъ и барва.

Дружбинъ: А то для кого?

Оковичъ: Просивъ мене одинъ зъ моихъ товаришôвъ, а я, знаешь, не зовсѣмъ versatus.

Дружбинъ (*до себе*): Не здуришь аптикаря. (*Въ голосъ*): Съ пріемностію! (*Кидае закидку на софу, капелюхъ на крѣсло и сѣдае при столѣ*). Давай папѣръ и чорнило.

Оковичъ (*подаючи паперъ и чорнило*): Есть все готове, пиши.

Дружбинъ: Сейчасъ. (*Пише*). Ось и готовый начеркъ. Прочитаешь и поправишь по своему. (*Встае, бере капелюхъ, лишаючи накидку*).

Оковичъ: Дякую дуже. (*Стискае ему руку*).

Дружбинъ: Може прійдешь вечеромъ до насъ, а?

Оковичъ: Если буде складно...

Дружбинъ: Пора навѣстити насъ, бо погнѣваемся.

Оковичъ: Ну ну, може постараюсь.

(*Дружбинъ вôдходитъ на гол. дв.*).

Сцена VIII.

Оковичъ, Хитровскій, Хитровска, Казя.

Оковичъ (*самъ*): Все приходитъ нагло. Гвалту, а Татіяны съ букетомъ и перфумою, якъ не було, такъ нема! Радъ бы нынѣ завершити дѣло освѣдчинами, а Татіяна не вертае...

Щастье, що маю готовый начеркъ освѣдчинъ. Ану, що вôнъ тамъ написавъ? (*Бере зô стола паперъ и читае пôвголосомъ*). Знаменито, такъ, якъ я хотѣвъ. Есть змыслъ и барва. Поки Татіяна прійде, я выучусь на память, а послѣ съ фонографичною точностію выспѣваю моей выбранôй. (*Читае зъ паперу въ голосъ*):

„Я зъ давна вже таивъ въ серци дивне чувство, значенье котрого понимаю що разъ яснѣйше въ мѣру якъ пôзнаю васъ..." (*Говоритъ*).

Ага, ту треба сказати ей имя! Отже... ану, чи повторю? (*Пробуе на память*). „Я зъ давна таивъ въ душѣ — ". Якъ тамъ стоитъ: въ душѣ, чи въ серци?... (*заглядае*). Стоитъ: въ сердци! Гмъ, чому не въ душѣ?.. Няй буде. Отже: (*говоритъ на память*) „Я зъ давна таивъ въ серци чувство...", (*заглядае*). Ага, „дивне чувство"! Добре, теперь дальше (*читае*):

„Нынѣ пôзнаю добре, що предметомъ моихъ тайныхъ мыслей була ты—" (*говоритъ*): Ты?... такъ зъ печи на лобъ маю до ней говорити „ты"?... (*Крутитъ головою и читае дальше*):

„... ты дорогенька... и я не лишь не бороню тобѣ вступити повновластно въ мою мысль, но бувбы щастливый, если бы ты приняла дань моеи любови".

Знаменито, но катъ то выучится на память. Ану, чи повторю? „Нынѣ... нынѣ пôзнаю ясно"— нѣ, тамъ стоитъ (*заглядае*): добре—пôзнаю добре! А що пôзнаю добре? (*надумуесь*). Нѣ, не повторю...

цѣлкомъ ничого не пôзнаю! *(ударяючись долонею по чолѣ).* Де, де менѣ таке учитись! *(Кидае паперъ на стôлъ).* Скорше чепились бы головы сухіи параграфы. А ту бѣда, що вечеръ зближаесь и невѣста жде на жениха, а букетъ до завтра зовяне. Гвалту, що ту робити?!.. *(Ходитъ зденервовано гестикулюючи).*

Еще може якъ выучивбыся, если бы передъ очима бувъ по крайнôй мѣрѣ якійсь образъ женщины и я мôгъ зробити пробу освѣдчинъ съ модуляціями и гестикуляціею.. *(По хвили стае освѣченый наглою мыслею).* Геврека! есть! По другôй сторонѣ того дому есть магазинъ конфекцій и ту *(указуе до гол. дв.)* стоитъ на коритари подобіе женщины — манекинъ, порядочно одѣтый! Чудесно склалося, бо нынѣ недѣля, магазинъ замкненый — можна принести! *(Выходитъ гол. дв., вертае по хвили, вносячи манекина, котрого ставитъ пôдъ праву стѣну);*

То буде импровизована наречена и заразъ зроблю передъ еи лицемъ regelrecht пробу освѣдчинъ *(Бере зô стола паперъ и стае противъ манекина плечами до лѣвыхъ дверей).* Ну, теперь стану учитись на серіо, *(читае)*:

„Я зъ давна вже таивъ въ серци дивне чувство, значенье котрого понимаю що разъ яснѣйше..."

(Говоритъ то само съ гестилуляціею, а пôдчасъ того отриваются за его плечами тихо дверѣ и на порозѣ стае Хитровскій). „Я зъ давна вже таивъ въ серци дивне чувство, значенье котрого понимаю що разъ яснѣйше". — Иде теперь плавно! Ану дальше! *(Хитровскій руками кличе зъ поза себе когось другого и въ дверехъ появляесь Хитровска).*

(Читае): Въ мѣру якъ пôзнаю васъ... имярекъ. Нынѣ пôзнаю ясно, що предметомъ моихъ тайныхъ мыслей була ты. — *(Говоритъ)*: Говъ, теперь проба! *(Съ модуляціями)*: Нынѣ пôзнаю

ясно, що предметомъ моихъ тайныхъ мыслей була ты, дорогенька... *(Переривае собѣ).* Чекай, тутъ, треба або глубоко поклонитися або упасти на колѣна... *(Смѣесь).* Однако нѣ, то бы було банальнс; лучше подамъ при тôмъ пассусѣ обожаемôй букетъ — ось такъ на примѣръ: *(Змявши папѣръ въ правôй, держитъ его вмѣсто букета и повторяючи фразу, зъ рôжными поклонами, пробуе зблизитись до манекина и вручити букетъ, ретируючи часто зновь до дверей плечами, где Хитровскіи то ховаются, то выходятъ).*

Буде. Теперь дальше. *(Читае, а пôдчасъ того Хитровскіи руками кличутъ зъ поза себе когось третого и появляесь Казя).*

„И я не лишь не бороню тобѣ вступити повновластно въ мою мысль, но бувбы щасливый, если бы ты приняла дань моеи любови". *(Повторяе на память съ рухами).*

Ну, вже знаю на пямять, а лишь той пассусъ тре́ба бы выголосити съ вервою и чувствомъ. Чекай... пôйду на долину до торговлѣ и напюсь коняку для куражу, а потôмъ генеральна проба! *(Бере капелюхъ и выбѣгае гол. дв.).*

(Зъ лѣвои входятъ весело Хитровскіи).

Сцена IX.

Хитровскій, Хитровска, Казя.

Казя *(не розумѣючи еще ситуаціи)*: А то що значитъ? Мамо зъ вôдки той манекинъ взявся?

Хитровска: Видно самъ павъ Оковичъ принѣсъ его зъ коригара. *(Хитровскій надслухуе зъ гол. дв.).*

Казя *(смѣючись)*: Забавно. Та на що ему того? *(Оглядае манекина, поправляючи на нѣмъ одежу).*

Хитровска: Ты хиба не чула?... Оковичъ освѣдчався тому манекинови.

Казя: Хаха, та якъ?... манекинови?

Хитровска: Нибы манекинови, а властиво —

Казя: А властиво кому?

Хитровска: А властиво тобѣ Казю, бо учився ролю освѣдчинъ, а щобы ему складно пôшло, поставивъ вмѣсто тебе манекина.

Хитровскій: Пстъ, тихо бабы, не кричѣтъ такъ. Я все вамъ говоривъ, що Оковичъ скорше чи пôзнѣйше освѣдчится нашôй Казѣ, лишь довго не мавъ вôдваги.

Казя: Чи то могло бы статися?

Хитровскій: Ну, то рѣчь очевидна. Я чувъ цѣлый текстъ освѣдчинъ и знаю, що вôнъ тебе мае на мысли —

Хитровска: И на серци! Тѣшся Казю.

Казя: Гмъ... Я якось не вѣрю...

(Входитъ гол. дв. Татіяна съ букетомъ и перфумою).

Сцена X.

Тіи и Татіяна.

Всѣ *(съ радôснымъ крикомъ)*: А, Татіяна! наша Татіяна!

Казя: А вы що за букетъ несете? *(Придивляесь ему и нюхае).*

Хитровска: Где ты такъ довго бувала?

Татіяна: Прошу панѣ не гнѣватись. Панъ Оковичъ мене посылавъ до мѣста и до огородника.

Хитровска: За чимъ? чого?

Казя: Чи може за тымъ букетомъ? Мамо, дивѣтъ, якіи чудны рожи! *(Пôднимае руку Татіяны съ букетомъ до носа Хитровскои).*

Хитровска: Ахъ, якъ пахне! *(подае Хитровскому).* Понюхай.

Хитровскій *(сапнувши сильно)*: Пахне, а знаете чимъ?

Хитровска: Рожами переважно.

Хитровскій: Пахне... щастьемъ нашои Казѣ. Гагага!

Хитровска *(до Татіяны)*: Та що то за букетъ?... Говори Татіяно, бо стою, якъ на шпилькахъ.

Казя: А я... якъ на огни.

Хитровскій: А я... якъ на ногахъ, гагага!

Татіяна: Та кажу панству, що панъ Оковичъ мене посылавъ до огородника по букетъ, переважно зъ рожъ

Казя: Мамунцю, якіи пышни рожи! *(нюхае).*

Хитровска: Змилуйся Татіяно, для кого казали купити сей букетъ?

Татіяна: Ей мои панство, та для кого бы, якъ не для нашои панны Казѣ, кобы щасливы були! *(подае Казѣ букетъ).* О, еще и фляшочку перфумъ велѣли купити, а то вже для себе. *(Кладе фляшочку на столику).*

Хитровскій *(нахиляючись до уха Хитровскои)*: Вôдправъ Татіяну.

Хитровска: Иди же Татіяно скоренько и лади вечерю, бо будемо мати гостя.

(Татіяна вôдходитъ гол. дверми).

Сцена XI.

Хитровскій, Хитровска, Казя.

Хитровска: Ну, а що теперь?

Хитровскій: Теперь треба выкористати хвилю и улегчити Оковичови многотрудне дѣло освѣдчинъ нашôй Казѣ. *(До Хитровской)*: Чей же теперь вѣришь жѣночко, що вôнъ, дѣлаючи пробу освѣдчинъ, нашу Казю мавъ на мысли.

Хитровска: Свѣдчитъ о тôмъ достаточно Татіяна и сей букетъ, для Казѣ призначеный.

Хитровскій *(стаючи посередъ нихъ важно)*: Слухайте же теперь, що зробимо.

Хитровска и Казя: Ну, ну, якъ, якъ?

Хитровскій: Заразъ скажу, лишь застерегаюсь зъ горы противъ всякои опозиціи, бо Оковичъ заразъ надôйде и нема часу на дебату. Отже уважайте! Той манекинъ спрячемо а на его мѣсце... станешь ты Казю!

Казя *(смѣючись)*: Я татуню?

Хитровскій: А ты, бо Оковичъ тобѣ хоче освѣдчитись.

Хитровска: Та якъ:... не годится —

Хитровскій: Прошу, лишь безъ опозиціи. На мѣсце манекина станешь ты, Казю, лишь не рушайся и стôй.

Казя *(весело)*: Спôзнае мене, татунцю, спôзнае вôдъ разу.

Хитровска: Спôзнае певно.

Хитровскій: А може и нѣ. Я думаю, що Оковичъ не буде звертати вôдразу увагу и стане кôнчити свою ролю освѣдчинъ. *(До Хитровскои)*: Мы обое будемо чатовати ту *(показуе на лѣво)* за дверми, а скоро Оковичъ спôзнае, що на мѣстци манекина стоитъ жива Казя, вôйдемо съ радôснымъ крикомъ и поблагословимо пару.

Казя: Татунцю, а букетъ?

Хитровскій: Букетъ най лежитъ на столѣ. Я гадаю, що вôнъ самъ возьме его при пробѣ и тобѣ вручитъ.

Казя: Добре, най буде.

Хитровска *(до Казѣ)*: Добре, що маешь подôбну сукню.

Хитровскій: Все складаесь знаменито. *(До Казѣ)*: Ну, ставай! *(Усувае манекина и позуе на его мѣсце Казю, а Хитровска поправляе на нѣй сукню. Все дѣлаютъ весело и смѣются).*

Хитровскій: Подивись, Казю, еще разъ на манекина, щобы-сь знала, якъ руки уложити и яку мину зробити.

Казя *(глянувши на манекина)*: Ага, вже знаю; *(позуесь).*

Хитровскій: Добре. Теперь забирай манекина и ходи жѣнко, будемъ заглядати зъ поза дверей. *(Уходятъ съ манекиномъ на лѣво, а пôдчасъ того Казя зачинае рушатися и смѣятись).*

Хитровскій *(оглянувшись въ дверехъ)*: Казю!... ты що?.. Не вôльно тобѣ ани рушатись, ани смѣятись, розумѣешь?

Казя: Ба, коли не выдержу, щобы не розсмѣятись.

Хитровскій *(приложивши руку до устъ)*: Пстъ... стôй тихо, бо иде!

(Вôдходятъ, а гол. дверми входитъ Оковичъ).

Сцена XII.

Оковичъ и Казя.

(Оковичъ вертае червоный на лици; въ руцѣ держитъ листъ паперу съ его ролею и не звертаючи уваги на манекина, читаючи показуе пальцемъ на папери.)

Оковичъ *(Входячи кôнчитъ читати):* „...бувбы щасливый, если-бы ты приняла дань моей любови". *(Стае на фронтѣ сцены, лицемъ до публики).* Доти вже умѣю на память. Теперь собѣ прочитаю дальше и повторю съ куражомъ, бо конякъ бувъ добрый. *(Читае велегласно и съ модуляціями):*

„Повѣрь люба, що здѣлати тебе щасливою, то буде перша задача мого житя, лишь бы ты мене выслухала и взаимно полюбила".

Ну, то не штука спамятати, то розумѣесь само собою. Заразъ повторю. *(Обертаесь на лѣво и замѣчае на столику букетъ. Урадовано)*: А, браво! Татіяна вже и букетъ принесла. *(Бере до рукъ букетъ, нюхае и обертаесь вправо знову лицемъ до публики)*: А то хорошій букетъ... *(Нюхае, глубоко втягаючи вонь. Казя съ трудомъ опановуе охоту до смѣху).* Теперь пôйде гладко, бо въ душѣ куражъ, а въ руцѣ букетъ. *(Пôднѣсши цвѣты до горы).* Пôдъ тыми знаменами побѣдишь! *(Обертаесь въ право до Казѣ и голоситъ съ патосомъ)*:

„Повѣрь люба, що здѣлати тебе щастивою, то буде перша задача мого житя, лишь бы ты мене взаимно полюбила" —

(Казя, котра не могла побороти охоту до чиханя и чихае).

Казя: Ч... чихъ!

(Оковичъ пораженый, опущае на землю букетъ и валится въ тылъ, чѣпаючись стола и крѣсла, котре перевертае).

(Входятъ съ радôснымъ крикомъ Хитровскіи).

Сцена XIII.

Оковичъ, Казя, Хитровскіи (послѣ Дружбинъ, Христина).

Хитровскій: На здоровье! на здоровье, пане Оковичъ!

Оковичъ *(Барикадуючись крѣслами)*: То що таке?... Где манекинъ?

Хитровскій *(съ гуморомъ)*: Агага, перемѣнився въ нашу доньку. Най буде и вамъ и ей на здоровье! Подайте руку. *(Подае ему руку, но Оковичъ барикадуесь столомъ).*

Хитровска: На здововье и на щастье, мы вже знаемъ ваши замѣры и уважаемо васъ за свого.

Хитровскій: Тôлько безъ церемоніи пане Оковичъ. Вы освѣдчились, Казя пчихнула, а мы кличемо: на здоровье! Давайте руку.

Оковичъ: Перепрашаю, то —

Хитровскій: Не потребуете перепрашати, —

Хитровска: Ани другій разъ освѣдчатися.

Хитровскій: Мы охотно даемо санкцію освѣдчинамъ.

Оковичъ: Пардонъ! то нечесно: пôдслуховати и пôдставляти —

Хитровскій: Мы хотѣли лишь улегчити вамъ справу и просимо теперь до насъ; при вечерѣ облѣемо заручины.

Оковичъ *(Гнѣвно)*: Якіи заручины?

Хитровскій: Гагага, о тôмъ потôмъ! *(зблѣжаесь до него подаючи рамя).* А теперь прошу ити съ нами на перекуску и вино.

Оковичъ *(оттручуючи злосно Хитровского)*: Пардонъ, я съ вами не маю жадного дѣла и выпрашаю собѣ подобны жарты.

(Казя вôдходитъ на лѣво).

Хитровска *(резонно)*: Огого, пане Оковичъ, теперь я скажу: пардонъ и застерѣгаюсь противъ експериментôвъ съ нашою донькою.

Оковичъ: Якихъ експериментôвъ?

Хитровска: Якихъ?... А що значитъ сей букетъ, присланый для нашои Казѣ, а?

Оковичъ: Кто говоривъ, що то цвѣты для панны Казѣ?

Хитровска: Есть живый свѣдокъ — Татіяна, котра намъ все сказала.

Хитровскій: Такъ, всѣ мы чули и були въ правѣ —

Оковичъ *(злосно ударивши крѣсломъ о землю)*: Глупа та ваша Татіяна и глупи всѣ претенсіи —

(У гол. дв. появляются и стаютъ Дружбинъ и Христина).

Хитровскій *(грозно)*: Пардонъ пане Оковичъ, не обижайте, бо за мною правда.

Оковичъ: Не маю съ вами справы,—прошу выйти!

Хитровскій: Таакъ?... Добре, если такъ, то выповѣдаю вамъ, яко льокатору, мѣсце у мене и прошу выпровадитися зъ тои комнаты, бо иначе выкину васъ на улилю.

Хитровска *(хапае букетъ и кидае на него)*. Такъ, выпровадитися разомъ зъ тымъ букекомъ! *(До Хитровского)*: Ходѣмъ!

Хитровскій *(иде вôдгрожуючись)*: А то менѣ подобалося! *(Вôдходятъ на лѣво)*.

Сцена XIV.

Оковичъ, Дружбинъ, Христина.

Оковичъ *(идучи на встрѣчу гостямъ и витаючи ихъ)*: Прошу!.. Звинѣтъ, така напасть на гладкôй дорозѣ...

Дружбинъ: Ты поиритованый. Що таке зайшло?

Христина *(до Дружб.)* Севастіянъ, мы не въ пору, а все черезъ тебе.

Дружбинъ: Таки черезъ мене, бо вдруге забувъ ту твою закидку. Ось она. Бери та идемо.

Оковичъ: Звольте, милости прошу! Теперь вы якъ разъ въ пору.

Христина: Може перешкаджаемъ?

Оковичъ: Зовсѣмъ нѣ.

Дружбинъ: Ну то говори скоро, що сталося?

Оковичъ: Всеи непріятнои саламахи надѣлала... мила ошибка —

Дружбинъ: Лишь отверто, такъ якъ передъ добрыми пріятелями. Якъ прійшло до такои острои контроверсіи съ Хитровскими?

Оковичъ: Всеи бѣды наробивъ... сей букетъ! *(Пôднимае).*

Дружбинъ: Букетъ?

Христина: Якъ букетъ?

Оковичъ: Гмъ... я пôславъ Татіяну до огородника, щобы купила букетъ, а она глупа выкомбиновала въ своей головѣ, що я купую цвѣты для панны Казѣ и занесла просто ѣй... розумѣете?

Дружбинъ: Ну, то вже розумѣю ситуацію. Знаешь, то справдѣ смѣшно. Хитровскіи думали, що ты залицяешься до панны Казѣ, а?

Оковичъ: Приняли то по просту за рôдъ освѣдчинъ и опали мене съ претенсіями...

Дружбинъ *(смњючись)*: Забавно, забавно. Однако, для кого ты властиво купѣвъ цвѣты?

(Оковичъ стае, крутитъ усы и опускае очи на землю).

Христина *(до Дружб.)*: Севастіянъ, то недискретно зъ твоеи стороны.

Дружбинъ: Все одно, муситъ сказати, если не для Казѣ. Ну?

Оковичь: Гмъ... гмъ...

Дружбинъ: Признайся, мы зрозумѣемо и поможемо, бо пора тобѣ оженитися.

Оковичъ *(весело)*: Гмъ... поможете?

Дружбинъ: Дуже радо.

Оковичъ: Га, разъ муситъ выйти на верхъ, лишь боюсь, щобы вы не погнѣвались.

Дружбинъ: Нѣ, нѣ.

Оковичъ: А... панна Христина?

Христина: Не погнѣваюсь, нѣ.

Оковичъ: Ну то... даю цвѣты тôй, котрôй були призначены... и котру зъ давна обожаю!

Дружбинъ: Браво Артемій! Коротко а ясно.

Христина *(пріймаючи букетъ)*: То менѣ?

Дружбинъ: Не треба и пытати, а вмѣсто Христины я скажу тобѣ въ секретѣ, що находишь у неи щиру взаимнôсть. Ходи, най обцѣлую тебе! *(Обнимаются)*. А видишъ, якъ тобѣ пôшло легко и природно. А ты глядавъ за штучными формулами освѣдчинъ — ну и попавъ въ непріятный конфликтъ съ Хитровскими. Однако минулось, а я сейчасъ забираю тебе до насъ—на вечеру!

Оковичъ: Иду охотно, бо и такъ Хитровскій хоче мене выкинути на улицю. *(Збираесь)*.

Дружбинъ: На щастье маешь уже у Сабовича нову квартиру. Ходѣмъ! Славный день. А то моя жена урадуесь!

(Конецъ).

Конюхôвъ 1914.

Амвр. Полянскій.

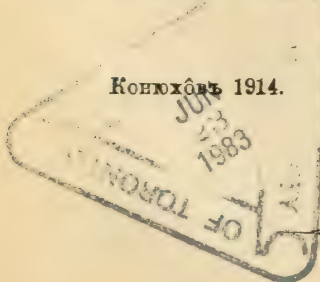

„Народна Библіотека“

пôдъ редакціею

Гр. Гануляка

Львôвъ, Куркова 10.

выходитъ неперіодичными выпусками.

До теперь выйшли:

Ч. 1. **Въ тôй самôй хатѣ,**
три обр. зъ житя народа, съ спѣвами.

Ч. 2—3. **Лемкôвскій спѣванникъ**
въ 2. выпускахъ.

Ч. 4. **Нôчь передъ Новымъ Рокомъ**
(Маланкинъ вечеръ)
3 сценичны картинки.

Ч. 5. **Панасова Настуня.**
оповѣданье зъ вôйны.

Ч. 6. **Вертепъ,**
сцен. образокъ для колядникôвъ.

Ч. 7. **Щедрôвки.**

Ч. 8—10. **„СТРАХОПУДЪ“,**
Календарь сатирично-гумористичный на

Ч. 11. **Манекинъ,**
комедія въ 1 актѣ Недолева.

Ч. 12. **Легенды о Христѣ,**
зôбрані зъ усть народа.

Кождый выпускъ — 25 Мп.

Адресъ редакціи:

Гр. Ганулякъ, Львôвъ, Куркова 1